

relses Tilbud er meget passende, og ligeledes mener, at Staten med Føje kan give et Bidrag og endda et større Bidrag til Ordningen af denne Sag — det er jo en Slags Fortsættelse af Hobro—Løgstør-Banen — saa er der den Omstændighed derved, at vedkommende Amtsraads Medvirkning dertil ikke har kunnet opnaas og slet ikke kan undværes“. Han indrømmer altsaa her, at det er en vigtig Sag, at Løgstør Kommunalbestyrelse har tilbudt at yde et passende Tilskud til Sagens Gennemførelse, og han indrømmer, at det er en Sag, der har stor Betydning ogsaa for Staten, idet Forbindelsen maa betragtes som en Fortsættelse af Løgstør—Hobro-Banen. Andragendet blev saa efter denne Behandling enstemmig henvist til Ministeren for offentlige Arbejder. I Foraaret 1896 modtog Andragerne det Svar fra Ministeriet, at da Amtsraadene ikke havde fundet Anledning til at søge Overfartsforholdene forbedrede — jfr. Lov om Bestyrelsen af Færgevæsenet af 21de Marts 1874 § 3 — har der ikke fra Ministeriets Side kunnet foretages noget i Sagen. Det var altsaa det Svar, Ministeriet gav paa dette Andragende. Ministeriet har ikke paa et eneste Punkt taget Afstand fra Andragendet eller fra det Krav, der her stilles til Regeringen angaaende Gennemførelsen af denne Sag, men det hævder, at det ikke er dem, der kan tage Initiativet, det er Amtsraadene, der maa tage Initiativet til Sagens Gennemførelse, Færgevæsenet sorterer under Amtsraadets Bestyrelse, og derfor bliver det Amtsraadet, der maa tage Initiativet i denne Sag.

Efter at Andragerne havde modtaget dette Svar fra Ministeriet, blev der om Efteraaret 1896 afholdt et Møde af delegerede fra samtlige Kommuner og Foreninger, som havde indgivet Andragendet om Efteraaret 1895. Dette Delegeretmøde endte med at nedsætte en Komite, hvis Opgave det skulde være at søge Sagen gennemført paa det Grundlag, som indeholdtes i Andragendet, der var behandlet den foregaaende Vinter. Det var ingen let Opgave, der her var stillet Komiteen at løse; men Resultatet af dens Arbejder blev det Andragende, som blev indsendt til Rigsdagen om Efteraaret 1898. I dette Andragende vil det ses, at det er nu lykkedes at naa til fuld Enighed ikke alene om, at Sagen bliver gennemført ved Anlæg af Færgehavne og Anskaffelse af en Dampfærge, men at man ogsaa er naaet til fuld Enighed angaaende Garantien for Driftsunderskuddet, Garantien for det beregnede

Driftsunderskud paa ca. 6,000 Kr. aarlig. Det vil ses i det Andragende, som blev indbragt her om Efteraaret 1898, at saavel Amtsraadene som Løgstør Kommune og nogle af de nærmest liggende Sognekommuner her tilbyde fuld Garanti for Driftsunderskuddet, mod at Staten udreder hele Udgiften ved Anlægget og til Dampfærgens Tilvejebringelse. Man har her tillige det, man tidligere har savnet, nemlig Tilskuddet fra de 2 Amtskommuner, i hvilke Færgeriet er beliggende. Fra Hjørring Amtsraad have Andragerne modtaget en Paategning, saalydende:

„Foranstaaende Andragende vedtog Hjørring Amtsraad i sit Møde den 29de f. M. at tiltræde.

Hjørring Amt, den 1ste December 1898.
Wedel-Wedelsborg.“

Fra Aalborg Amt er det paategnet saaledes:

„I Henhold til Aalborg Amtsraads Beslutning af September f. A. tiltrædes nærværende Andragende paa Aalborg Amtsraads Vegne.

Aalborg Stiftamt, den 22de November 1898.
Wahl.“

Det vil altsaa ses, at nu har man, som jeg sagde, det, man tidligere savnede, nemlig Tilslutning fra de 2 Amtsraad. Nu er der ikke noget til Hinder for, at Sagen kan tages op, saa snart Ministeriet finder Anledning til at tage fat paa den. Her vil jeg nu gerne til Belysning af, hvordan Folketinget og Ministeriet tog paa Sagen i 1898, tillade mig ganske kort at citere nogle Udtalelser dels af Ordføreren og dels af den daværende Minister. Ordføreren siger saaledes — Folketingstidenden for 1898—99, Sp. 3149: „Det er en Sag, som Finansudvalget mener har Betydning for saa mangfoldige Mennesker, at vi pure maa anbefale Indenrigsministeren at tage Hensyn til den fremkomne Begæring; det er en Sag, der skal og maa behandles med stor Forsigtighed, thi Forholdene ere saaledes deroppe, at der er saa mange Kommuner og forskellige Amter, der skulle se at blive enige, at det er af den allerstørste Vigtighed, naar de blive enige, at man saa hjælper dem frem.“ Man ser altsaa her, at Finansudvalget ogsaa har haft Øje for, hvor vanskelig den Sag er at behandle, og at den maa behandles med stor Forsigtighed, for at den ikke skal blive forpurret. Det forekommer mig, at det ogsaa fremgaar klart af denne Udtalelse af Ordføreren,